

Blankosměnka

Ani v situaci, kdy žalobce uplatňuje práva z listiny (zajišťovací směnky), která byla původně vystavena jako blankosměnka, nemusí v žalobě (návrhu na vydání směnečného platebního rozkazu) tvrdit údaje o směnkou zajištěné pohledávce, případně o dalších okolnostech, jež vznik směnečné pohledávky doprovázely (např. zda předmětná směnka byla původně vystavena jako blankosměnka, jaký byl podle ujednání účastníků obsah uděleného vyplňovacího práva apod.). Ohledně těchto skutečností jej nezatěžuje ani břemeno tvrzení, ani břemeno důkazní. Jestliže žalovaný směnečný dlužník hodlá založit obranu proti směnečnému platebnímu rozkazu na námitkách nesprávného vyplnění blankosměnky, je pak na něm, aby ve včasných námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu uvedl, jaká směnečná suma (popř. jiný chybějící údaj) měla být správně do blankosměnky doplněna a opodstatněnost takových námitek i prokázal.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 Cdo 3639/2022-137 ze dne 27.4.2023)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Raiffeisenbank a. s., se sídlem v P., proti žalovaným 1) V. M., narozenému XY, a 2) I. M., narozené XY, oběma bytem XY, zastoupeným JUDr. V.V., advokátem, se sídlem v K., o námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 13 Cm 27/2021, o dovolání žalovaných proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 10. května 2022, č. j. 12 Cmo 67/2022-109, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. července 2021, č. j. 13 Cm 27/2021-42, ponechal v (celém rozsahu) platnosti směnečný platební rozkaz ze dne 23. března 2021, č. j. 13 Cm 27/2021-20, jímž uložil žalovaným [1) V. M. a 2) I. M.], aby společně a nerozdílně zaplatili žalobci (Raiffeisenbank a. s.) směnečný peníz 1.269.178,01 Kč s 6% úrokem od 26. února 2020 do zaplacení, (směnečnou) odměnu 4.230,59 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 64.271,- Kč (výrok I.), a žalovaným uložil zaplatit žalobci společně a nerozdílně na nákladech námitkového řízení částku 600,- Kč (výrok II.).

Soud prvního stupně vyšel z toho, že:

1) Společnost V. (dále též jen „společnost V“) vystavila dne 19. dubna 2016 v Kladně vlastní směnku reg. č. 1622/16/021/SD/01, kterou se zavázala zaplatit remitentu (žalobci) dne 25. února 2020 směnečný peníz 1.269.178,01 Kč (dále jen „směnka“); za společnost V podepsal směnku její jednatel (první žalovaný); oba žalovaní podepsali směnku jako směneční rukojmí.

2) Dne 19. dubna 2016 uzavřeli žalobce a společnost V (za níž jednal první žalovaný) smlouvu o úvěru reg. č. 1622/16/021/SME/PRP, podle níž se žalobce zavázal poskytnout společnosti V úvěr (k financování nákupu zásob) do výše 1.000.000,- Kč, který se společnost V zavázala vrátit ve sjednaných splátkách (dále jen „smlouva o úvěru“). Splnění závazku ze smlouvy o úvěru (splacení úvěru) společností V bylo zajištěno: a) směnkou, která byla vystavena jako blankosměnka s nevyplněnými údaji směnečné sumy a data splatnosti, které mohly být doplněny v souladu s dohodou o uplatnění vyplňovacího právu směnečného č. 1622/16/021/SD/01, uzavřenou téhož dne žalobcem, společností V a žalovanými (dále jen „dohoda o vyplňovacím právu“), a b) bankovní zárukou vystavenou Českomoravskou záruční a rozvojovou bankou, a. s. (dále jen „bankovní záruka“ a „banka Č“) až do výše 700.000,- Kč, platnou minimálně do 30. listopadu 2021; nebylo určeno pořadí, v němž

mohl žalobce využít zajištění.

3) Podle dohody o vyplňovacím právu sloužila blankosměnka k zajištění všech pohledávek žalobce za společností V vzniklých ze smlouvy o úvěru nebo v souvislosti s ní, zejména pohledávek na zaplacení jistiny úvěru s příslušenstvím, smluvních pokut, poplatků a jakýchkoli dalších peněžitých plnění podle smlouvy (...), které budou vznikat ode dne účinnosti dohody do 29. ledna 2022 až do celkové výše 1.300.000,- Kč. Žalobce měl oprávnění doplnit do blankosměnky údaj směnečné sumy (až do výše odpovídající splatným zajištěným pohledávkám nebo jejich části) a data splatnosti (s tím, že takový den nesmí předcházet dni, v němž žalobce datum splatnosti doplní). Současně smluvní strany vyloučily pro tuto dohodu aplikaci ustanovení § 1799 a § 1800 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), týkající se smluv uzavíraných adhezním způsobem.

4) Příhláškou ze dne 13. dubna 2017 přihlásil žalobce v insolvenčním řízení vedeném na majetek společnosti V u Krajského soudu v Praze (dále jen „insolvenční soud“) pod sp. zn. KSPH 66 INS XY (mimo jiné) pohledávky ze smlouvy o úvěru ve výši 884.276,92 Kč (jistina a poplatky za správu úvěru), smluvní úrok (5.678,72 Kč) a úrok z prodlení (30,85 Kč).

Na tomto základě soud prvního stupně - vycházející z ustanovení čl. I. § 10, § 30 odst. 1, § 31 odst. 1 a 2, § 32 odst. 1, § 47 odst. 1 a 2, § 48 odst. 1, § 75 a § 78 odst. 1 zákona č. [191/1950](#) Sb., zákona směnečného a šekového, z ustanovení § 8, § 1791 odst. 2, § 1799 až § 1801 o. z. a § 170 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) - dospěl k následujícím závěrům:

a) Listina, o kterou žalobce opírá žalobní nárok, je platnou směnkou vlastní; majitel směnky se může na směnečném dlužníku domáhat uspokojení svých směnečných nároků, aniž by musel prokazovat důvod vystavení směnky nebo obsah dohody, která vystavení směnky předcházela.

b) Žalovaným jako (přímým) směnečným dlužníkem náleží právo namítat, že směnka nebyla doplněna v souladu s dohodou o vyplňovacím právu; případné „excesivní“ vyplnění blankosměnky nemá vliv na platnost směnky.

c) Skutečnost, že žalobce přihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek společnosti V pohledávku ze smlouvy o úvěru (tj. pohledávku, k jejímuž zajištění byla vystavena směnka) ve výši 889.968,49 Kč (ke dni 20. února 2017, tj. ke dni zjištění úpadku společnosti V), neznamená, že stejnou částku měl (musel) žalobce doplnit do blankosměnky. V důsledku trvajícího prodlení společnosti V se musela výše směnkou zajištěné pohledávky (do data splatnosti směnky - 25. února 2020) „výrazně navýšit“.

d) Směnka byla vystavena jako zajišťovací instrument ke smlouvě o úvěru, kterou uzavřely dva podnikatelské subjekty (žalobce a společnost V); směnku emitovala společnost V do rukou žalobce. Veškeré vztahy týkající se smlouvy o úvěru a směnky tak jsou obchodní; okolnost, že žalovaní jako fyzické osoby směnku avalovali, z nich nečiní vztahy spotřebitelské. Smluvní vyloučení aplikace ustanovení § 1799 a § 1800 o. z. bylo možné právě proto, že smlouva o úvěru byla uzavřena mezi podnikateli. Přitom blankosměnky (bez uvedení směnečné sumy a data splatnosti) se standardně používají jako zajišťovací instrumenty všude tam, kde účastníci kauzálního vztahu při jejich emisi nevědí, jakým způsobem „se jejich vzájemné závazky co do výše i času budou pohybovat“.

e) Z ničeho neplyne, že by žalobce byl povinen své pohledávky uspokojovat ze zajištění v určitém pořadí; bylo na něm, jaký zvolí postup, aby dosáhl jejich úhrady. Okolnost, že mohl tyto pohledávky uplatnit „jinak“, ho nijak neomezovala ve volbě, jak bude postupovat při jejich vymáhání. Povinnost žalovaných k plnění je dána (již) tím, že se podpisem směnky bezpodmínečně zavázali na směnku při splatnosti plnit, a (směnkou zajištěný) závazek nebyl splněn; o zjevné zneužití práva žalobcem ve

smyslu ustanovení § 8 o. z. tak nejde (a jít nemůže).

Vrchní soud v Praze k odvolání žalovaných rozsudkem ze dne 10. května 2022, č. j. 12 Cmo 67/2002-109, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně (první výrok) a uložil žalovaným společně a nerozdílně zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 600,- Kč (druhý výrok).

Odvolací soud - vycházející ze skutkového vztahu zjištěného soudem prvního stupně - se plně ztotožnil i s jeho právním posouzením věci.

Přitom doplnil, že důkazní břemeno a břemeno tvrzení tížilo, jde-li o (ne)správnost (doplněných) údajů směnečné sumy a data splatnosti do (zajišťovací) blankosměnky, výlučně žalované (směnečné dlužníky). K rozdílu mezi výší směnkou zajištěné pohledávky přihlášené do insolvenčního řízení společnosti V a výší směnečného peníze připomenul, že omezení určené ustanovením § 170 insolvenčního zákona platí (jen) pro insolvenční řízení; neprosadí se v poměrech projednávané věci, pro kterou je významná dohoda o vyplňovacím právu.

Dále odvolací soud shledal neopodstatněnými (též) námitky žalovaných o neplatnosti smlouvy o vyplňovacím právu pro rozpor s dobrými mravy, založené na tvrzení, že měli v právním vztahu k žalobci postavení slabší strany a smlouva byla „jednostranně výhodná“ pro žalobce. Potud akcentoval, že smlouva o vyplňovacím právu neobsahovala žádnou z doložek určených ustanovením § 1799 a § 1800 o. z., jednotlivá ujednání této dohody jsou srozumitelná a z hlediska velikosti použitého písma čitelná a dohoda neodkazuje na žádný text mimo vlastní obsah.

Konečně vyhodnotil jako nedůvodnou výhradu žalovaných ve vztahu k „zneužití“ blankosměnky, včetně skutečnosti, že druhá žalovaná neměla ve společnosti V osobní ani majetkovou účast.

Proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu ve věci samé podali žalovaní dovolání, které mají za přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), a to k řešení níže uvedených právních otázek, které dosud nebyly (podle jejich názoru) v rozhodování dovolacího soudu vyřešeny:

1) Kdo nese důkazní břemeno k prokázání výše zajištěné pohledávky v situaci, kdy žalovaný prokáže ve směnečném řízení, že blankosměnkou zajištěná pohledávka měla „k určitému datu určitou výši“, a současně žalobce tvrdí, že zajištěná pohledávka se následně ke dni splatnosti blankosměnky zvýšila?

2) Zneužívá věřitel (banka) ve smyslu ustanovení § 8 o. z. „postavení z obchodního úvěrového vztahu a formálně existující právo“ v případě, kdy je jeho pohledávka za (hlavním) dlužníkem zajištěna několika způsoby (blankosměnkou a bankovní zárukou), a on se domáhá plnění jen z „blankosměnky proti avalistovi (fyzické osobě - nepodnikateli)“, přičemž nevyužije (bez vysvětlení) další zajišťovací institut (bankovní záruku)?

Dovolatelé opakují, že žalobce přihlásil do insolvenčního řízení na majetek společnosti V (z titulu směnkou zajištěné pohledávky) „částku nižší, než tu, kterou později vyplnil do blankosměnky avalované žalovanými“. V této souvislosti připouštějí, že je tížilo důkazní břemeno ohledně porušení dohody o vyplňovacím právu, ale za stavu, kdy prokázali, že žalobce „uplatňuje v jiném soudním řízení ze zajištěného právního vztahu podstatně nižší výši pohledávek, než je vyplněná směnečná suma“, nemůže se žalobce „ubránit banálním tvrzením“ o navýšení dlužných částek „s ohledem na běžící příslušenství“ (za dobu od 13. dubna 2017 do 25. února 2020). Důkazní břemeno ohledně výše zajištěné pohledávky (a směnečné sumy) - pokračují dovolatelé - tak tížilo (v rozsahu přesahujícím výši zajištěné pohledávky k 13. dubnu 2017) žalobce, který „toto navýšení tvrdil a měl je také prokazovat“.

Dále dovolatelé považují za nepřijatelné, aby žalobce měl „zcela bezbřehou“ možnost rozhodovat se

mezi zajišťovacími instituty, které má k dispozici, aniž by musel jakkoli vysvětlovat důvody svého rozhodnutí. Chování žalobce, který zcela rezignoval na možnost uspokojit se z bankovní záruky (vystavené bankou Č), a domáhal se plnění (z titulu směnky a smlouvy o vyplňovacím právu jako smlouvy adhezni) vůči žalovaným jako slabší straně, považují za zneužívající (vedené snahou „o jejich poškození na majetku“ v rozsahu větším, než je nezbytné) a nepožívající právní ochrany (§ 8 o. z.).

Proto požadují, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce považuje rozhodnutí odvolacího soudu za správné a dovolání za obstrukční.

Nejvyšší soud se v první řadě zabýval otázkou, zda je dovolání přípustné (§ 237 o. s. ř.) k řešení dovolateli vymezených právních otázek.

Ve vztahu k právní otázce týkající se důkazního břemene není dovolání přípustné, když právní posouzení věci odvolacím soudem je v tomto směru v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, podle níž:

1) Důkazní břemeno k prokázání kauzálních námitek proti směnečnému platebnímu rozkazu (tj. námitek majících původ v mimosměnečných vztazích účastníků) tíží žalovaného směnečného dlužníka.

Srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 2. března 1999, sp. zn. 32 Cdo 2383/98, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 8, ročník 1999, pod číslem 84, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2008, sp. zn. 29 Cdo 1650/2007, a důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2010, sp. zn. 29 Cdo 4405/2008, uveřejněného pod číslem 30/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

Výše uvedené platí i v případě tzv. negativních (kauzálních) tvrzení.

K tomu viz např. důvody rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 30. července 2019, sp. zn. 29 Cdo 415/2018, ze dne 29. dubna 2020, sp. zn. 29 Cdo 4022/2018, ze dne 28. května 2020, sp. zn. 29 Cdo 1306/2019, ze dne 28. dubna 2022, sen. zn. 29 ICdo 113/2020, jakož i důvody usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. září 2020, sp. zn. 29 Cdo 2301/2020.

2) Majitel směnky nemusí při jejím předložení k placení ani při případném vymáhání plnění z ní dokazovat nic jiného, než že je majitelem platné směnky. Platná směnka je sama o sobě dostatečným důvodem pro vznik nároku na částku v ní uvedenou. Jestliže dlužník ze směnky popírá existenci závazku ze směnky plynoucího, nese v tom směru důkazní břemeno.

Jinak řečeno, ani v situaci, kdy žalobce uplatňuje práva z listiny (zajišťovací směnky), která byla původně vystavena jako blankosměnka, nemusí v žalobě (návrhu na vydání směnečného platebního rozkazu) tvrdit údaje o směnkou zajištěné pohledávce, případně o dalších okolnostech, jež vznik směnečné pohledávky doprovázely (např. zda předmětná směnka byla původně vystavena jako blankosměnka, jaký byl podle ujednání účastníků obsah uděleného vyplňovacího práva apod.). Ohledně těchto skutečností jej nezatěžuje ani břemeno tvrzení, ani břemeno důkazní. Jestliže žalovaný směnečný dlužník hodlá založit obranu proti směnečnému platebnímu rozkazu na námitkách nesprávného vyplnění blankosměnky, je pak na něm, aby ve včasných námitkách proti směnečnému platebnímu rozkazu uvedl, jaká směnečná suma (popř. jiný chybějící údaj) měla být správně do blankosměnky doplněna a opodstatněnost takových námitek i prokázal.

K tomu srov. např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. března 2001, sp. zn. 32 Cdo 1338/2000, uveřejněného v časopise Soudní judikatura č. 7, ročník 2001, pod číslem 97, důvody

usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. ledna 2017, sp. zn. 29 Cdo 299/2015, a ze dne 31. července 2017, sen. zn. 29 ICdo 51/2015, důvody rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 26. března 2018, sp. zn. 29 Cdo 5999/2017, ze dne 30. července 2019, sp. zn. 29 Cdo 415/2018, a ze dne 28. dubna 2022, sen. zn. 29 ICdo 113/2020.

Na těchto závěrech, které se plně prosadí i v poměrech dané věci (při řešení dovolateli položené otázky k důkaznímu břemeni), nemá Nejvyšší soud důvod cokoli měnit, když žalovanými akcentovaná výše směnkou zajištěné (kauzální) pohledávky, kterou žalobce uplatnil v insolvenčním řízení vedeném na majetek společnosti V(ke dni 20. února 2017 v částce 889.968,49 Kč), nemá (sama o sobě) vypovídací hodnotu o tom, jakou částkou mohl žalobce [v souladu s dohodou o vyplňovacím právu a vzhledem k datu splatnosti směnky (25. února 2020)] doplnit do blankosměnky údaj směnečného peníze.

Naopak, dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. k řešení druhé (dovolateli otevřené) právní otázky, zda žalobce uplatnil právo na zaplacení směnky způsobem, který nepožívá právní ochrany (§ 8 o. z.), dosud ve srovnatelných skutkových poměrech Nejvyšším soudem nezodpovězené.

Skutkový stav věci, z nějž vyšly soudy nižších stupňů, dovoláním nemohl být zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 8 o. z. zjevné zneužití práva nepožívá právní ochrany.

Nejvyšší soud především nemá pochybnosti o tom, že požadavek, aby žalovaní zaplatili směnku, je uplatněním práva; proto nelze zcela vyloučit ani možnost, že by šlo o zjevné zneužití práva nepožívající právní ochrany.

Dále Nejvyšší soud připomíná, že jeho judikatura je ustálena v těchto závěrech:

1) Ustanovení § 8 o. z. patří k právním normám s relativně neurčitou (abstraktní) hypotézou, tj. k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Byla-li hypotéza právní normy vymezena správně, nemůže být rozhodnutí ve věci v rozporu se zákonem z důvodu, že nebyly objasněny okolnosti další, případně že nebylo přihlédnuto k jiným okolnostem, které v posuzovaném případě nelze považovat za podstatné či významné, neboť takové okolnosti nejsou součástí hypotézy právní normy, vymezené soudem v souladu se zákonem, z níž soud při právním posouzení věci vychází (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. prosince 2015, sp. zn. 22 Cdo 4755/2014).

2) Zákaz zneužití práva je institutem ztělesňujícím korigující funkci principu poctivosti. Slouží k tomu, aby pomocí něj byla odepřena právní ochrana takovému výkonu práva, který sice formálně odpovídá zákonu či obsahu existujícího právního vztahu, avšak jenž je vzhledem k okolnostem případu nepřijatelný. Za zneužití práva lze považovat výkon práva v rozporu s jeho účelem, kdy je právo vykonáno, ačkoliv nositel tohoto práva nemá žádný skutečný nebo jen nepatrný zájem na jeho výkonu, respektive se projevující jako rozpor mezi užitkem oprávněného, k němuž výkon práva skutečně směřuje, a užitkem oprávněného, pro nějž je právo poskytnuto, který v krajní podobě může nabýt povahu tzv. šikany, která je výkonem práva za účelem poškození druhé strany (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. června 2016, sp. zn. 22 Cdo 2135/2016).

3) Zamítnutí žaloby pro zjevné zneužití práva přichází v úvahu jen výjimečně (srov. např. opět

rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 4755/2014).

Ke shora citovaným závěrům se Nejvyšší soud následně přihlásil např. v usnesení ze dne 16. prosince 2020, sen. zn. 29 NSČR 114/2019, uveřejněném pod číslem 54/2021 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

V poměrech dané věci Nejvyšší soud předesílá, že směnkou zajištěná pohledávka není pohledávkou ze spotřebitelského úvěru, ani pohledávkou mající spotřebitelský charakter; proto ani žalovaní (přímí směneční dlužníci) ve směnečném vztahu nevystupují jako spotřebitelé (nepožívají ochrany spotřebitele) [první žalovaný směnku podepsal jednak za společnost V (jako její jednatel), jednak jako fyzická osoba (směnečný rukojmí); druhá žalovaná (manželka prvního žalovaného) směnku podepsala (jen) jako fyzická osoba (směnečný rukojmí)].

Dále zdůrazňuje, že samotná skutečnost, že pohledávka ze smlouvy o úvěru byla zajištěna současně blankosměnkou (vystavenou úvěrovým dlužníkem a avalovanou žalovanými) a bankovní zárukou (vystavenou bankou Č), rovněž neumožňuje přijmout závěr, podle něhož by cílem (účelem) takového jednání bylo něco jiného, než zajištění pohledávky žalobce vůči společnosti V.

Rozhodl-li se (následně) žalobce, který nebyl ve své volbě (smluvně či jinak) omezen, že využije (poté, kdy se společnost V dostala do prodlení se splácením úvěru) k (náhradnímu) uspokojení pohledávky za společností V jen blankosměnku (a nikoli též bankovní záruku, jejíž platnost posléze zanikla uplynutím doby), ani tuto okolnost nelze (bez dalšího) hodnotit jako zneužití práva (natož jako zjevné zneužití práva, pro které by mohla být žaloba zcela nebo zčásti zamítnuta). Opačný závěr by totiž vedl k nepřijatelnému výsledku, podle něhož by byl (opatrný a svých práv dbalý) věřitel, který zajistil svou pohledávku za dlužníkem více způsoby, ve stejném (ne-li horším) postavení, než věřitel, jenž se spokojil (jen) s jedním „zajištěním“. Současně z obsahu spisu neplynou žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno usuzovat, že požadavek na zaplacení (zajišťovací) směnky je (by mohl být) výkonem práva za účelem poškození žalovaných ve smyslu shora citované judikatury.

Přitom shora popsané jednání žalobce (zásadně) nelze hodnotit jako zjevné zneužití práva, které nepožívá právní ochrany, ani na základě dovolací argumentace založené na (z ekonomického hlediska oprávněných) tvrzeních o rozdílných dopadech (případného) plnění z titulu zajištění bankovní zárukou do majetkových poměrů banky Č a (případného) plnění z titulu zajišťovací směnky do majetkových poměrů žalovaných, když takový stav bude při současném zajištění téže pohledávky bankovní zárukou a směnkou spíše pravidlem a nikoli výjimkou.

Konečně v poměrech dané věci nelze přehlédnout, že první žalovaný (jako jediný jednatel a společník společnosti V) měl povinnost vykonávat funkci statutárního orgánu s péčí řádného hospodáře, jejíž součástí je i povinnost nezbytné loajality, tj. povinnost jednatele dát při rozhodování přednost zájmům společnosti před zájmy svými; právě (a jen) on tak mohl ovlivnit chování společnosti V, včetně její schopnosti splatit dluh ze smlouvy o úvěru.

Proto Nejvyšší soud dospěl (na základě vyhodnocení všech výše zmíněných okolností) k závěru, podle něhož dovolateli označené právní jednání žalobce není zjevným zneužitím práva (§ 8 o. z.), které by odůvodňovalo (byť jen částečné) zamítnutí žaloby.

Jelikož právní posouzení věci, na němž rozhodnutí odvolacího soudu spočívá, a které bylo dovoláním zpochybněno, je správné, Nejvyšší soud (při absenci vad řízení, k jejichž existenci u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti – § 242 odst. 3 o. s. ř.), dovolání zamítl [§ 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř.].

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)